

Arrest

**nr. 170 497 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / IX**

**In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
en X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 23 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van 24 april tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2009 heeft verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd aangevuld op 14 oktober 2009, 15 juni 2010, 3 september 2010, 5 oktober 2010 en 25 januari 2011.

1.2. Op 30 juni 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 13 januari 2012 heeft de gemachtigde beslist de ongegrondheidsbeslissing van 30 juni 2011 en het hiermee samen betekende bevel, in te trekken.

1.4. Eveneens op 13 januari 2012 heeft de gemachtigde een beslissing genomen tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 24 april 2012 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Eerste betreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2009 werd ingediend en op datum van 14.10.2009, 15.06.2010, 03.09.2010, 05.10.2010 en 25.01.2011 werd geactualiseerd door :

*E. A., H. (...) (R.R.: (...))
geboren te Oujda op 26.08.1976
+ minderjarige kinderen:
A., O. (...)
Geboren op 01.05.1996
A. (...), M. A. (...)
Geboren op 20.12.2000
adres: (...)
nationaliteit: Marokko*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- ze tracht deze aan te tonen door het voorleggen van schoolattesten voor haar beide kinderen, inschrijvingsfiches Nederlands tweede taal d.d. 20.12.2004, 31.03.2008, 02.09.2008, 22.01.2009, 27.08.2009, 22.01.2009 en 20.12.2007, een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 15.10.2009, een arbeidscontract bij de firma Tareco BVBA d.d. 05.10.2009, deelcertificaten Nederlands Waystage A+B d.d. 16.06.2009 en Breakthrough A + B d.d. 30.01.2009, elektrabelfacturen, een doktersattest d.d. 26.02.2005, verschillende getuigenverklaringen waaruit moet blijken dat betrokkene sociale banden heeft en sinds 2004 in België verblijft; ze zou een spéciale band met België hebben omdat twee broers Belg zijn, verzoekster zou al haar sociale, fiscale, huurdersverplichtingen nagekomen hebben - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grand tot regularisatie kan vormen. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie aangezien zij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2008. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kon verblijven. Het feit dat

betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat zij illegaal in het land verbleef. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is niet voldoende zijn om een grand te vormen voor een verblijfsregularisatie.

Voor wat betreft het argument dat een gedwongen terugkeer een pertinente schending van de internationale mensenrechtenverdragen zou uitmaken, in het bijzonder van artikel 8 van het EVRM, omdat haar familiale leven zich in België zou afspelen. We kunnen stellen dat betrokkene niet afdoende aantoonde dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een element ten gronde daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder is het ongeloofwaardig te veronderstellen dat de kinderen geen Arabisch zouden spreken. Dit gezien het feit dat de moeder de Marokkaanse nationaliteit bezit en de moeder wel bewijzen voorlegt van het volgen van Nederlandse lessen maar dat deze kennis, volgens de wijkagent (naar aanleiding van woonstcontrole d.d. 10.07.2009), beperkt is. Tevens legt betrokkene slechts twee deelcertificaten Nederlands voor (breakthrough en waystage). Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

Tweede betreden beslissing:

"In uitvoering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan E. A., H. (...), geboren te OUJDA, Marokko, op 26/08/1976 en de kinderen A., O. (...) geboren op 20/12/2000 en A., M. A. (...) geboren op 01/05/1996, van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 24/05/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1°, van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van het vertrouwensbeginsel. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet.

2.2. Verzoekster betoogt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van het vertrouwensbeginsel.

Door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 niet meer van toepassing zijn, en door geen rekening te houden met deze criteria in de beoordeling van de zaak, schendt verwerende partij het vertrouwensbeginsel. Dit beginsel houdt in dat "het bestuur moet vermijden dat de burger in rechtmatige verwachtingen welke hij uit1 het bestuursoptreden punt, wordt gefrustreerd. [...] Het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan." Wie een regularisatieaanvraag had ingediend tussen 15 september en 15 december 2009 mocht er, op basis van de uitspraken gedaan door de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van State van zijn instructies van 19 juli 2009, immers van uit gaan dat op deze aanvraag nog wel degelijk de criteria vermeld in de instructies zouden worden toegepast. De heer M. Wathelet verklaarde namelijk op 11 december 2011 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State het volgende: (...). Ook in de eerste beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid van 30 juni 2011 (zie stuk 2 als bijlage) op verzoeksters' aanvraag werden de criteria van de instructie van 19 juli 2009 nog integraal toegepast. Deze beslissing werd terug ingetrokken, waarop in de nieuwe beslissing van 13 januari 2012 (oftewel de bestreden beslissing) de criteria plots niet meer gehanteerd worden. Dit kan men bezwaarlijk een vaste gedragslijn van de overheid noemen. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de rechtmatige verwachtingen van verzoekster onderuit haalt door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zijn, en door deze criteria vervolgens niet te hanteren bij het beoordelen van de zaak. Dit druist in tegen de garanties die de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid had geboden (op basis van zijn discretionaire bevoegdheid kunnen immers de criteria zonder probleem nog steeds toegepast worden), waardoor verwerende partij dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel begaat. Dit vertrouwensbeginsel wordt daarbovenop ook geschonden door het feit dat de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid in de twee beslissingen die in verzoeksters' zaak werden genomen, de ene keer wel en de andere keer niet de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepast, waardoor van een vaste gedragslijn waarop men kan vertrouwen geen sprake is.

TWEEDE MIDDEL:

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Toen verzoekster op 14 oktober 2009 haar regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet actualiseerde, meende verzoekster dat zij aan alle voorwaarden voldeed 1 A. Mast, J. Dujardin, "Overzicht van het Belgisch administratief recht", 1994, Kluwer, p. 54 om in aanmerking te komen. Zij baseerde zich daarbij op criteria in de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Deze instructie werd weliswaar vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, maar de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bood garanties met betrekking tot het handhaven van de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Op het moment dat verzoekster op 18 mei 2009 haar aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet indiende, bestonden er geen duidelijk omschreven criteria waaraan voldaan diende te worden. Deze criteria kwamen er niet lang na het indienen van de aanvraag, waarop verzoekster haar aanvraag actualiseerde, en besloot om de hele procedure verder te zetten. Verzoekster besloot weloverwogen tot het voortzetten van de procedure tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij nadien verklaarde dat de criteria waarop verzoekster deze beslissing baseerde, niet meer van toepassing zijn, schendt ze het rechtszekerheidsbeginsel. Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. (...). Verzoekster baseerde haar beslissing om een regularisatieprocedure te voeren op het feit dat zij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, en daar ook voldoende bewijzen van in handen had. Dit deed verzoekster besluiten dat zij een grote kans op succes had. Op het tijdstip dat verzoekster haar aanvraag actualiseerde, namelijk 14 oktober 2009, kon zij echter onmogelijk voorzien dat deze criteria plots niet meer van toepassing zouden zijn. Dit vormt een duidelijke schending van het

rechtszekerheidsbeginsel, aangezien het voor verzoekster niet mogelijk was om de gevolgen van haar aanvraag in te schatten op het moment dat ze de handeling stelde.

DERDE MIDDEL

Schending van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Het gelijkheidsbeginsel staat niet gelijk aan een verbod van onderscheid: het legt geen identieke behandeling op. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betekent het enkel dat elk verschil in behandeling redelijk verantwoord moet kunnen worden. Een verantwoording voor de verschillende behandeling is redelijk indien men het onderscheid maakt op basis van een objectief criterium. Hierna zal blijken dat dit alles behalve het geval is in voorliggende zaak. Tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 bestond de mogelijkheid om een regularisatie-aanvraag in te dienen op basis van duurzame lokale verankering. Hoewel de instructie die deze uitzonderingsprocedure regelde, vernietigd werd door de Raad van State, bleven de criteria in deze instructie in eerste instantie van toepassing bij de beoordeling van de aanvragen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd dit ook uitdrukkelijk bevestigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Verwerende partij hanteerde in eerste instantie de criteria in de instructie van 19 juli 2009, maar stelde na verloop van tijd haar werkwijze bij, waarbij uitdrukkelijk verklaard werd dat de bewuste criteria niet meer van toepassing zijn (zie bijvoorbeeld de motivatie van de bestreden beslissing). Deze werkwijze vormt echter een inbreuk van het gelijkheidsbeginsel. De verschillende behandeling van gelijkaardige aanvragen tót regularisatie die allen binnen dezelfde periode werden ingediend, valt immers niet redelijk te verantwoorden. Afhankelijk van het ogenblik waarop verwerende partij een zaak beoordeelde, werden de criteria van de instructie al dan niet toegepast. De volgorde waarin aanvragen (die binnen dezelfde periode werden ingediend) behandeld worden, is echter volstrekt willekeurig. Het onderscheid in beoordeling steunt dus duidelijk niet op een objectief criterium, maar hangt af van het moment waarop de behandeling van de zaak plaatsvindt, hetgeen volledig willekeurig bepaald wordt. Dit vormt overduidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel. Gelijkaardige zaken worden immers verschillend behandeld, niet op basis van een objectief criterium, maar omwille van de volstrekt willekeurige volgorde waarin ze afgehandeld worden. Een voorbeeld illustreert hetgeen hierboven aangevoerd wordt. Zo diende de heer CEYLAN Mehmet (O.V. 4.995.053) net zoals verzoekster vlak voor de regularisatiecampagne in 2009 van start ging een aanvraag in tot verblijf op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd tussen 15 september en 15 december 2009 net zoals in verzoeksters' geval geactualiseerd, waarbij de bewijzen werden voorgelegd dat de heer Ceylan voldeed aan criterium 2.8.A., namelijk duurzame lokale verankering (zie stuk 3 als bijlage). De heer CEYLAN verkreeg op 15 maart 2010 wél een positieve beslissing in zijn regularisatie- aanvraag (zie stuk 4 als bijlage), terwijl verzoekster een negatief antwoord verkreeg. Er is echter geen enkel objectief criterium voorhanden dat het verschil in behandeling tussen deze twee zaken kan verantwoorden. Beiden verblijven reeds vele jaren ononderbroken in België (verzoekster sinds 2004, de heer Ceylan sinds 2002), beiden dienden in 2009 een aanvraag op basis van artikel 9bis in, en beiden voldoen aan het criterium duurzame lokale verankering, zoals vastgelegd in de instructie van 19 juli 2009. De heer Ceylan verkreeg een positieve beslissing doordat de Staatsecretaris voor Asiel- en Migratie, gebruikmakend van haar discretionaire bevoegdheid, de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepaste, terwijl in verzoeksters' geval geweigerd werd om deze criteria in overweging te nemen. Dit onderscheid in behandeling komt enkel voort uit de volstrekt willekeurige volgorde waarin beide dossiers behandeld werden. De heer Ceylan had het geluk dat zijn zaak reeds in 2010 werd behandeld, terwijl verzoeksters' zaak pas later aan bod kwam. Het verschil in behandeling berust dus niet op een objectief criterium, maar enkel op de willekeurige volgorde waarin zaken door verwerende partij worden afgehandeld. Twee totaal gelijkaardige zaken kregen een verschillende uitkomst. Doordat er geen redelijke verantwoording te vinden is voor de verschillende behandeling, is het gelijkheidsbeginsel dan ook geschonden. Omwille van het al het voorgaande vraagt verzoekster dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.3. Betreffende een eerste en tweede middel.

In het eerste middel werpt verzoekster een schending op van het vertrouwensbeginsel en in het tweede middel voert verzoekster een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeksters kritiek komt er in essentie op neer dat zij meent dat voormelde beginselen geschonden werden doordat haar aanvraag niet beoordeeld werd op grond van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekster betoogt dat zij de rechtmatige verwachting mag hebben dat haar aanvraag conform de instructie en zijn criteria beoordeeld wordt, en er in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat de instructie niet meer van toepassing is.

Verzoekster kan niet worden gevolgd.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat *"Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing"*.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 9 december 2009 vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"* omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden "* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in het betoog dat de inhoud van het recht voor haar niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

Verzoekster diende haar aanvraag reeds in op 18 mei 2009, en zodoende voor de instructie er is gekomen op 19 juli 2009. Terwijl het loutere gegeven dat verzoekster haar aanvraag nadien geactualiseerd heeft, en hierbij verwezen heeft naar de instructie van 19 juli 2009, uiteraard niet maakt dat de gemachtigde nog toepassing kan maken van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster, die haar aanvraag onder meer op 15 juni 2010, 3 september 2010, 5 oktober 2010 en 25 januari 2011 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook verzoeksters betoog, dat de gemachtigde zich in het verleden geëngageerd zou hebben deze instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoeksters kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Verzoekster slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde heeft niets meer gedaan dan artikel 9bis van de vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

De gemachtigde heeft de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekster een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.4. Betreffende het derde middel

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van het gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Ook deze schending kan niet worden aangenomen. Verzoekster betoogt dat *"de verschillende behandeling van gelijkaardige aanvragen tot regularisatie die allen binnen dezelfde periode werden ingediend, valt niet redelijk te verantwoorden."*

Verzoekster verwijst naar een andere zaak betreffende dhr. Ceylan, doch toont niet aan in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze zaak vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen. Zo leert een nazicht van het stuk drie van verzoekster reeds dat laatstgenoemde man stukken heeft voorgelegd inzake zijn verblijf vanaf 1993, deze arbeidsovereenkomsten heeft voorgelegd en loonfiches van verscheidene jaren (2003 - 2008),

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat haar geval volledig vergelijkbaar is met dit van dhr. Ceylan.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoekster op een andere wijze werden behandeld.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster met haar kritiek meent dat de gemachtigde de vernietigde instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat met haar kritiek voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uit.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekster zich beroept is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 d.d. 9 december 2009 vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen"* omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden "* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC